

De Laatste Chronister

Van dezelfde auteur:

Chronisters Klif
De Vloek van Chronister
Maanwees

Simone van der Steeg

De Laatste Chronister

De Laatste Chronister

Eerste druk februari 2013

Tweede druk januari 2017

© 2013 Simone van der Steeg

Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone van der Steeg

Druk: Brave New Books

Omslagbeeld: Tiffany Peters

Omslagontwerp: Simone van der Steeg

Binnenwerk: Simone van der Steeg

ISBN 978 94 021584 0 3

NUR 285

www.simonevandersteeg.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Alwin

Zonder jouw inzet en enthousiasme
had ik dit nooit gekund.

PROLOOG

Ze lag met haar rug naar me toe. Haar lichaam bewoog zachtjes op en neer, op het ritme van haar trage, regelmatige ademhaling. Ik voelde een glimlach opkomen die ik niet kon onderdrukken. Ze was zo mooi. Zo vol van leven. Mijn lach stierf weg. Dankzij haar voelde het alsof ik ook leefde, af en toe.

Ik keek over haar heen op de ouderwetse wekker, die op het nachtkastje aan haar kant van het bed stond en liet me vervolgens weer op mijn rug vallen. Het duurde nog zo lang voordat ze wakker zou worden. Ik wachtte op dat moment, zoals ik dat iedere nacht deed. Het moment waarop ze zou ontwaken en zich zou omdraaien. Het moment waarop ze me aan zou kijken en zou glimlachen, met ogen die gevuld waren met oprechte liefde.

Voorzichtig ging ik op mijn zij liggen en begroef mijn gezicht in haar haren. Ik sloot mijn ogen en probeerde me voor te stellen hoe ze zou ruiken. Maar dat zou ik waarschijnlijk nooit te weten komen. Niet écht.

Zuchtend opende ik mijn ogen en staarde naar haar achterhoofd. Langzaam liet ik de vingers van mijn rechterhand door haar haren glijden. Ik wilde zo graag dat ik echt kon voelen hoe dat voelde.

Ik sloeg mijn arm om haar heen en bleef zo liggen. Eigenlijk mocht ik niet klagen. Ik had Karen en dat was meer dan ik ooit had durven hopen.

Maar ik wist dat ons geluk niet voor eeuwig zou duren. Hoewel we het kwaad hadden verslagen, zou het terugkeren. Waarschijnlijk machtiger dan ooit. Ik wist dat er een manier was waarop we hem voorgoed konden verslaan, maar die gedachte betreurde mij, omdat zijn einde hoogstwaarschijnlijk ook mijn einde zou betekenen. Het was een deel van de vloek en zo

hoorde het te gaan. Het was niet meer dan logisch. Het was niet meer dan juist.

Ik was niet bang om te sterven. Al helemaal niet als ik daarmee de mensen kon redden om wie ik gaf. Mijn hele onsterfelijke leven was ik nooit ook maar één seconde bang geweest om te sterven. Op veel momenten had ik er zelfs om gevraagd. Erop gehoopt.

Maar nu had ik Karen en dat veranderde alles. Want ik wist dat mijn dood haar pijn zou doen. Ik wist dat zij dacht dat ze onmogelijk verder kon leven zonder mij. Ik wist dat zij zou sterven van verdriet als ze wist dat ik zou sterven.

Karen bewoog in haar slaap en ik bleef heel stil liggen. Ik wilde haar niet wakker maken. In haar slaap pakte ze mijn hand vast en ontspande zich toen weer. Toen ik er zeker van was dat ik haar niet had gewekt, kneep ik zachtjes in haar hand. 'Mijn Karen,' fluisterde ik haast geruisloos. 'Mijn liefste Karen.' Voor haar hoopte ik zo erg dat ik zou blijven leven. Dat ik zou blijven bestaan zolang zij bestond. Maar ik wist dat dat nooit zou kunnen gebeuren. Niet als we het kwaad voorgoed uit de weg wilden ruimen. Niet als ik haar een kans op een normaal leven wilde geven.

Gefrustreerd kneep ik mijn ogen dicht. Ik wilde niet liegen tegen de persoon die mijn eeuwig bevroren hart bezat. Maar ik had geen andere keuze.

HOOFDSTUK 1

‘Ik ga vallen!’

Ik schudde lachend mijn hoofd en greep de uitschuifbare ladder, waar mijn beste vriendin onhandig op stond te balanceren, nog wat steviger vast. ‘Je gaat niet vallen!’ lachte ik. ‘En als dat wel gebeurt, vang ik je op.’

Trillend van de hoogtevrees draaide Michelle haar hoofd, zodat ze mij aan kon kijken. ‘Tuurlijk. Jij zeker.’ Ondanks haar angst, klonk ze nog steeds als haar cynische zelf.

‘Als je valt, val je boven op mij,’ grinnikte ik. ‘Dan breek ik je val.’

‘Ja, maar door mijn gewicht breek jij dan je botten,’ lachte Michelle. Even verloor ze haar evenwicht en ze stopte abrupt met lachen, terwijl ze zich angstig aan de ladder vastklampte. ‘Waarom moet ik dit eigenlijk doen?’ mompelde ze verontwaardigd. ‘Het is jóúw huis.’

‘Je hebt het zelf voorgesteld!’ riep ik geamuseerd uit. ‘Draai die schroeven nou maar vast, dan ben je er maar vanaf.’

Michelle deed wat haar gevraagd werd en draaide de schroeven van de lamp, die we zojuist hadden opgehangen, wat strakker aan. Vervolgens begon ze stapje voor stapje de ladder weer af te dalen, terwijl ik haar trillende hand vastpakte en haar naar beneden hielp.

Toen Michelle weer met beide benen op de grond stond, wees ze naar de lamp. ‘Kostte me helemaal geen moeite,’ grapte ze ademloos. ‘Gelukkig heb ik geen hoogtevrees.’ Ik schudde grijnzend mijn hoofd en stompte mijn beste vriendin tegen haar schouder. Vervolgens schoten we beide in de lach. ‘We zijn goed in dit technische gedoe,’ grinnikte Michelle. ‘Moeten we vaker doen.’

Ik knikte lachend. 'Ja!' riep ik uit. Vervolgens stierf mijn lach weg. 'Jammer dat je weggaat.'

Michelle stopte ook met lachen en perste haar lippen op elkaar, terwijl ze knikte. 'Het is maar vier jaar,' fluisterde ze. Ze moest duidelijk moeite doen om haar stem in bedwang te houden. 'Misschien zie ik tussendoor nog eens de kans om een paar weken terug te komen,' voegde ze er met trillende stem aan toe.

'Japan wordt vast geweldig,' zei ik mistroostig, hoewel ik meende wat ik zei. 'En voor mij hoeft je tussendoor niet terug te komen, hoor.' Ik probeerde mijn stem resoluut te laten klinken. 'Zo'n reis is al duur genoeg. Je moet gewoon gaan sparen. Het is al zwaar genoeg dat je je hele studie zelf moet gaan betalen.'

Michelle knikte ernstig en glimlachte vervolgens. 'En als ik over vier jaar terugkom, weet ik alles over Japan!' Haar stem klonk alweer wat vrolijker. 'En ik neem natuurlijk allemaal leuke Japanse dingen voor je mee.' Even keken we elkaar aan, maar toen sloeg Michelle haar armen om me heen en barstte in tranen uit. Ook ik kon mijn verdriet niet langer tegenhouden. 'Ik ga je missen,' fluisterde Michelle verstikt in mijn oor.

Ik haalde diep adem en probeerde mijn stem in bedwang te houden. 'Ik jou ook.' Ik zette een stap achteruit en veegde de tranen van mijn gezicht. Michelle volgde mijn voorbeeld en vervolgens schoten we allebei weer in de lach.

'Laten we eerst nou maar even feesten,' zei Michelle een stuk opgewekter. 'Vanavond, om te vieren dat jij eindelijk geslaagd bent. Morgenavond, om te vieren dat ik jullie eindelijk verlaat.'

Ik schudde lachend mijn hoofd. 'Jij bent een raar meisje.'

‘Weet ik,’ zei Michelle onverschillig. ‘Trouwens, die ene leuke jongen waar ik je over vertelde, die van de universiteit... Die komt morgen ook op mijn feestje!’

Ik rolde met mijn ogen en duwde mijn beste vriendin voor me uit de woonkamer in. Hoewel Michelle al een aardige tijd met Matthew ging, voelde ze nog altijd de behoefte iedere knappe jongen die ze tegenkwam aan te wijzen, om vervolgens in geuren en kleuren te gaan vertellen wat er allemaal zo leuk aan hem was.

‘Het is gelukt!’ riep Matthew uit, toen hij Michelle en mij binnen zag komen. Hij wees naar de tv en begon te zappen met de afstandsbediening. ‘Ik heb zelf een televisie geïnstalleerd!’ riep hij trots.

‘Ik heb een lamp opgehangen,’ zei Michelle quasi-onverschillig. ‘Dat is veel knapper.’ Ik wist dat ze dat alleen maar zei om Matthew uit te dagen, maar Matthew leek het serieus te nemen. Hij maakte aanstalten om er tegenin te gaan.

‘Alles staat nu op z’n plek,’ doorbrak een zachte, melodieuze stem de spanning die tussen Michelle en Matthew in de lucht hing. Thomas kwam vanuit de keuken de kamer binnenlopen. Toen hij mijn blik net iets langer vasthield dan die van de anderen, begon mijn hart onwillekeurig sneller te kloppen. Hoewel ik hem inmiddels al een paar jaar kende, kon ik maar niet wennen aan zijn – ‘unieke’ was misschien het beste woord – manier van doen.

‘Het is wel veel moderner zo,’ zei Matthew, terwijl hij goedkeurend de kamer rondkeek en daarmee de betovering van Thomas’ stem verbrak.

Michelle knikte instemmend. ‘Net als je kleren,’ merkte ze op. Met opgetrokken wenkbrauwen nam ze Thomas van top tot teen op, waarna ze goedkeurend floot. Ze had gelijk. We hadden hem zo ver gekregen eindelijk eens iets nieuws te

kopen. Jarenlang had hij in dezelfde zwarte kleding gelopen. Het was vreemd om hem nu in een donkere spijkerbroek en een lichtblauw overhemd te zien, maar het stond hem niet slecht.

Ik scheurde mijn blik los van Thomas en keek de woonkamer rond. Hoewel het huis er qua inrichting nog steeds hetzelfde uitzag, hadden er wat moderne aanpassingen plaatsgevonden. Zo hingen er nu overal normale lampen, in plaats van de olielampen die Thomas al die jaren had gebruikt. Ook had hij nu een televisie, een dvd-speler, een laptop, een radio, een magnetron, een wasmachine, een vaatwasser en nog een aantal in Thomas' ogen veel te moderne apparaten. Maar dat kwam niet omdat Thomas dat zelf zo graag had gewild. Ik had het echt geweldig gevonden toen hij me had gevraagd of ik bij hem in wilde komen wonen, maar ik had er direct op gestaan dat alles dan wel wat moderner moest. Thomas had het prima gevonden en had gezegd dat ik mocht doen en laten wat ik wilde. Ik wilde echter alleen wat moderne apparatuur in huis. De inrichting moest van mij zoveel mogelijk blijven zoals het was. Het interieur paste bij Thomas, bij wie hij was. En hij was geweldig.

Een paar seconden lang staarde ik naar hem en ik zag hoe hij zijn blik over de nieuwe spullen in de woonkamer liet glijden. Ónze woonkamer. Ik kon niet geloven dat iemand als Thomas Chronister mijn vriend was. Iedere dag opnieuw vroeg ik me af wat ik zo goed had gedaan dat ik hem verdiende.

'Ik ga even verder met het eten,' zei Thomas plotseling. Hij draaide zich om en liep naar de keuken.

'Ik help je wel,' bood Matthew aan en hij volgde Thomas de keuken in.

Michelle wierp mij een goedkeurende blik toe. 'Mannen die voor ons koken,' merkte ze verbaasd op.

Ik knikte grijnzend. 'Dat hebben we goed voor elkaar.' Ik liep naar de eettafel en Michelle volgde me. Ik nam plaats op mijn vaste plek en Michelle ging tegenover mij zitten, op de plek waar Thomas normaalgesproken altijd zat. Ik wilde Michelle al een hele tijd iets vragen, maar ik wist niet hoe ik het moest doen. Ik haalde diep adem.

'Hoe is het met Matthew?' flapte ik er toen uit. Ik moest het gewoon weten en ik wilde hierover praten zolang Michelle nog thuis was. Ik had geen zin om dit later via de telefoon of de mail te moeten bespreken.

'Goed,' antwoordde Michelle verbaasd. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en keek me aan alsof ik mijn verstand aan het verliezen was. Ze grinnikte vreugdeloos. 'Waarom vraag je dat?'

Aarzelend staarde ik naar het mahoniehouten tafelblad. 'Nou...' begon ik. 'Ik bedoel, hoe gaat het met hem, sinds hij...' Ik slikte duidelijk hoorbaar. 'Sinds hij Lucas en Wentworth...' Ik stopte met praten en maakte een vreemd, ondefinieerbaar gebaar met mijn hand. Michelle knikte haast onmerkbaar en ik wist dat ze het begreep.

'Beter,' zei Michelle zachtjes. 'We hebben het er af en toe nog wel over. Soms begint hij er zelf over. Hij zit er wel mee.' Michelle wendde haar blik af en begon door het raam naar iets in de achtertuin te staren. 'Het is logisch dat hij er nog mee zit, maar steeds opnieuw probeer ik hem te vertellen dat hij niet degene was die Lucas heeft vermoord. Niet echt, tenminste. En dat van Wentworth was pure noodzaak.' Ze keek me weer aan en haar ogen stonden ernstig. 'Ik weet niet eens of je dat wel een moord mag noemen.'

Ik knikte begrijpend en beet nadenkend op mijn onderlip. Matthew had in zeer korte tijd twee mensen van het leven beroofd. Mijn voormalige vriend, Lucas Haden, en onze grootste vijand, Wentworth Chronister, Thomas' onsterfelijke

zoon. Hoewel Matthew Wentworth geheel bewust van het leven had beroofd, was de moord op Lucas niet echt zijn schuld geweest. Met behulp van magie was Wentworth Matthews hoofd binnengedrongen en had hem op die manier krankzinnige, moordlustige gedachten opgelegd, waardoor hij, samen met drie van zijn vrienden, Lucas in een opwelling had vermoord. 'Wentworth was nauwelijks een mens te noemen,' zei ik geruisloos. 'Dat telt niet.' Michelle knikte, waarna ze weer uit het raam begon te staren. Ik volgde haar voorbeeld.

Toen Matthew en Thomas binnenkwamen met het eten, toverden Michelle en ik beide snel een grijns tevoorschijn. We riepen enthousiast hoe lekker het er allemaal uitzag en dat we verschrikkelijke honger hadden. De waarheid was dat ik door het gesprek met Michelle helemaal geen trek meer had. Mijn gedachten waren afgedwaald naar Wentworth en de andere vreemde gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden sinds mijn eerste ontmoeting met Thomas.

Thomas had voor ons allemaal champagne ingeschonken en hij hief zijn glas. Hij keek me aan. 'Gefeliciteerd met je diploma, Karen,' prevelde hij. Ook Michelle en Matthew hieven hun glas. 'Op Karen!' zeiden ze in koor. Ik glimlachte en keek snel de andere kant op. Ik hield er niet zo van om het middelpunt van de belangstelling te zijn. Zelfs niet bij mijn eigen vrienden.

'Dank je,' zei ik zachtjes, zonder iemand aan te kijken.

'Nom, nom, nom,' mompelde Matthew, zodra we hadden opgeschept en hij zijn eerste hap had genomen. Michelle en ik grinnikten. 'Hoef jij niets?' vroeg Matthew aan Thomas. Hij wierp een verbaasde blik op het nog volle glas en het lege bord van Thomas.

Thomas antwoordde niet en begon naar zijn bord te staren. De glimlach op zijn gezicht haperde een beetje. Ik

hoorde een doffe dreun en vervolgens vertrok Matthews gezicht van de pijn. Hij keek Michelle – die hem zojuist blijkbaar een schop onder de tafel had verkocht – vragend aan en zij schudde dringend haar hoofd. Na een paar tellen viel Matthews mond open van begrip en knikte hij haastig, waarna hij zich met een rood hoofd op zijn eten richtte.

Michelle en Matthew wisten inmiddels allebei over Thomas' conditie. Na de confrontatie met Wentworth hadden we geen andere keuze gehad dan het hun te vertellen. En na alle vreemde gebeurtenissen van de afgelopen tijd, hadden ze geen andere keuze dan ons te geloven.

Ik keek naar mijn vrienden, die ineens allemaal een andere kant op staarden. 'Het is een hele verbetering, hè?' vroeg ik, om maar op een ander onderwerp over te gaan. 'De spullen die we hebben gekocht, bedoel ik.' Ik gebaarde om me heen. 'We hebben eindelijk een televisie!' Michelle, Matthew en Thomas reageerden alle drie net iets te enthousiast en ik wist dat ook zij blij waren dat de ongemakkelijke stilte was verbroken.

De rest van de avond hadden we verschrikkelijk veel lol. Ik kreeg wel een paar keer van Michelle te horen dat ik niet zo stil moest zijn en ik probeerde dat iedere keer met een glimlach te beantwoorden. Mijn gedachten waren echter nog steeds ergens anders. Michelle zou overmorgen al naar Japan vertrekken en Matthew zou na de zomer ook weer teruggaan naar de universiteit. Alles was zo snel zo ingrijpend veranderd, dat ik het niet eens bij kon houden. Het leek allemaal aan me voorbij te gaan.

Ik lachte mee om een grap die Matthew blijkbaar zojuist had gemaakt, hoewel ik die niet eens had verstaan. Ik bekeek mijn vrienden stuk voor stuk en zuchtte haast geruisloos. Kon het maar voor altijd blijven zoals het nu was.

HOOFDSTUK 2

‘Kom je mee?’

Ik had wel door dat Thomas mij afwachrend aan stond te kijken, maar ik was blijven staan. Het moment waarop we de auto uit waren gestapt, had ik het direct gezien. Het gigantische spandoek dat in de tuin hing, met de woorden ‘Tot ziens, Michelle!’ erop.

Ik weekte mijn blik los van die woorden en knikte naar Thomas. ‘Ja,’ mompelde ik, terwijl ik achter hem aan de oprit opliep. Het ging echt gebeuren. Mijn beste vriendin ging weg. Voor vier jaar.

Thomas opende de voordeur en meteen klonk er een hels kabaal vanuit de woonkamer. Het feest was schijnbaar al in volle gang. Thomas glimlachte bemoedigend naar me, terwijl hij zijn jas ophing. Onwillekeurig bedacht ik me dat hij moest stoppen met het dragen van winterse kleren in de zomer, als hij door wilde gaan voor een normale sterveling. Hij droeg nu weliswaar niet de hele tijd meer die zwarte kleren, maar hij leek maar geen afstand te kunnen doen van zijn lange, zwarte winterjas.

Ik keek om me heen en zag dat er overal slingers en ballonnen hingen. Het was zo druk in Michelles gigantische woonkamer, dat er amper ruimte was om te lopen. Mijn blik speurde het hele gezelschap af, maar zo op het eerste gezicht was mijn beste vriendin nergens te bekennen. Wel zag ik Jackson en Elissa, de vrienden van Matthew. Jackson was druk in gesprek met een blond meisje dat ik nog nooit eerder had gezien en Elissa keek mijn richting op en zwaaide. Ik zwaaide terug en kon er niets aan doen dat ik moest denken aan dat het maar goed was dat ze zich niet kon herinneren dat zij, Jackson

en hun andere vriend, genaamd Richard, medeplichtig waren aan de moord op een jongen die ze niet eens kenden.

Ik speurde de rest van de overvolle woonkamer af en was verbaasd om Francis en Kyle te zien. Ze waren de twee grootste pestkoppen van de middelbare school geweest en ik dacht niet dat Michelle hen mocht. Ook verbaasde het me dat Maddy en Kirsten er waren. Ze zaten geanimeerd te praten met een paar jongens die Michelle waarschijnlijk kende van de universiteit. Kirsten merkte mij als eerste op en stootte Maddy aan. Ze zwaaiden vrolijk naar me en nog voordat ik terug kon zwaaien, gingen ze alweer op in hun gesprek.

Voor de rest zag ik Derreck en Raymon met een groepje meisjes van school praten, en Max, Rachel en Marly, mijn vroegere collega's van de snackbar. Ik was verbaasd om te zien dat Max zijn arm om Rachel heen had geslagen. Voor zover ik wist, hadden die twee elkaar nooit gemogen. Voor zover ik wist, had geen enkel meisje Max ooit gemogen. Rachel al helemaal niet. Zij leek altijd een hekel aan iedereen te hebben. Toch lachte ze vrolijk naar me toen onze blikken elkaar kruisten.

'Karen!' hoorde ik Michelle plotseling roepen. Ik keek om en zag dat ze twee meisjes ruw opzij duwde om bij mij te komen. Ik keek haar bevreemd aan en zag vanuit mijn ooghoeken dat de meisjes haar verontwaardigd nakeken. Michelle wierp de meisjes een achteloze blik toe van over haar schouder en richtte zich toen weer tot mij. Ze haalde nonchalant haar schouders op. 'Je bent er!' riep ze toen en ze omhelsde me. Na een tijdje liet ze me los en omhelsde Thomas. 'En jij ook!' riep ze uit.

Ik zag Thomas' gezicht lichtelijk betrekken, maar ik probeerde het te negeren. Ik wilde niet weten wat voor naars hij in Michelles toekomst zag op het moment dat ze hem aanraakte. Ik wilde gewoon nog één keer een leuke avond

hebben met mijn beste vriendin, voordat ze voor vier jaar naar Japan zou vertrekken.

‘We hebben wat voor je meegenomen,’ zei Thomas. Hij gaf haar het groene papieren tasje dat hij vasthield. ‘Karen heeft het uitgezocht.’

‘Dank je wel!’ riep Michelle naar ons beide, terwijl ze het tasje aannam. Toen wendde ze zich tot mij. ‘Kom mee!’ Ze pakte mijn arm beet en trok me bij Thomas vandaan. Ik wierp hem een hulpeloze blik toe over mijn schouder en hij gebaarde naar de hoek, waar Matthew, Aaron en Dylan zaten, waarna hij zich bij hen voegde.

Michelle zette het tasje op het aanrecht. ‘Zie je die jongen daar?’ vroeg ze opgetogen, terwijl ze wees naar een jongen in een rood vest, die met een blikje bier in zijn hand tegen de muur leunde en wat verveeld om zich heen keek.

Verbaasd wees ik naar het groene tasje. ‘Ga je niet kijken wat erin zit?’ vroeg ik enigszins verontwaardigd.

‘Oorbellen,’ mompelde Michelle. Ze wees opnieuw naar de jongen in het rode vest, dringend dit keer.

‘Hoe weet je dat?’ drong ik aan.

‘Jij geeft altijd oorbellen,’ zei Michelle snel. ‘Kijk nou!’ Ze wees de jongen nu zo overduidelijk aan, dat ik maar snel haar hand naar beneden duwde.

‘Niet wijzen!’ siste ik. ‘Da’s raar!’

‘Kijk dan gewoon!’ siste Michelle terug.

Ik keek een moment naar de jongen naar wie ze had gewezen en haalde toen mijn schouders op. ‘Wat is er met hem?’ vroeg ik verbaasd. Ik had hem nog nooit eerder gezien.

‘Dat is Levi!’ piepte Michelle.

‘Dus?’

‘Dus! Dat is de leukste jongen van de uni!’

Ik rolde met mijn ogen en sloeg afkeurend mijn armen over elkaar. 'Matthew vindt het niet leuk als je zo doet,' zei ik. Ik had tijdens zijn relatie met wijlen zijn ex-vriendin, Gwen, maar al te vaak kunnen zien wat een jaloers type Matthew eigenlijk was.

'Maar Matthew zit helemaal dáár!' Michelle wees op een overdreven manier in de richting van haar vriend, die toevallig net onze kant op keek. 'En hij moet zich niet zo aanstellen.' Ik rolde met mijn ogen en Michelle zuchtte vermoeid. Toen lachte ze, waarna ze weer in Levi's richting gebaarde. 'Geef toe dat hij leuk is!'

Werktuiglijk draaide ik me naar hem om. Net op dat moment keek hij in onze richting. Michelle zwaaide overdreven enthousiast en Levi stak nonchalant zijn hand naar haar op. Ik wendde me weer tot mijn beste vriendin. 'Zo leuk is hij helemaal niet, hoor,' mompelde ik. Ik wilde niet dat Michelle ruzie met Matthew zou krijgen op de dag voordat ze voor vier jaar zou vertrekken.

'Hoi, Levi!' riep Michelle enthousiast uit, mij negerend. Snel draaide ik me weer om en zag dat Levi onze kant op kwam.

'Hé, Michelle,' zei hij met een scheve glimlach. Toen wendde hij zich tot mij. 'Hoi. Ik ben Levi.'

'Karen,' zei ik vlak, terwijl ik hem schattend in me opnam. Er was iets vreemds aan deze jongen, al kon ik mijn vinger er niet precies op leggen.

Levi's lach haperde even bij het zien van mijn gezichtsuitdrukking. Ten slotte wendde hij zich weer tot Michelle, die hem met grote ogen en een brede lach stond aan te staren. 'Leuk feestje,' merkte hij op. Ik keek naar Thomas, die samen met Matthew, Aaron en Dylan bij het raam in de woonkamer zat. Snel wierp ik nog een blik op Michelle, die helemaal niets meer van mijn aanwezigheid scheen te merken, waarna ik richting Thomas en de anderen liep. Ik zag hoe

Matthew zijn ogen strak op Levi en Michelle gericht hield en opnieuw hoopte ik dat het niet zou uitdraaien op een ruzie.

‘Hé, jongens,’ zei ik. ‘Hoi, Matthew! Alles goed?’ zei ik er direct achteraan, in een poging hem af te leiden.

‘Hoi,’ mompelde hij binnensmonds. Hij hield zijn blik nog steeds op zijn vriendin en Levi gericht. Ik ging naast Thomas zitten.

‘Wie is dat?’ prevelde Thomas geruisloos, zonder zijn lippen te bewegen, zodat alleen ik het kon horen.

‘Levi,’ fluisterde ik terug. ‘Een jongen die bij Michelle op de universiteit heeft gezeten.’

‘Dat daar...’ zei Matthew plotseling luid. Thomas en ik schrokken op. Ik zag dat hij in de richting van Levi en Michelle wees. ‘Die kerel, die daar staat te lullen met Michelle...’ Voor het eerst weekte hij zijn blik los van hen en keek mij aan met opgetrokken wenkbrauwen. Ik knikte. ‘Dat is Levi,’ zei hij. De afgunst droop van zijn stem af. ‘En die dude daar, met die blauwe trui...’ Hij wees in de richting van twee jongens, die vlakbij Levi stonden en keek toen mij weer aan, om te controleren of ik wel zag naar wie hij wees. Ik knikte opnieuw. ‘Dat is zijn tweelingbroer. Chase. En die andere jongen is hun beste vriend. Parker.’ Hij sprak Parkers naam net zo laatdunkend uit als die van Levi. ‘Chase is wel oké. Maar Parker en Levi...’ Ik zag dat hij grimaste, terwijl hij zijn vuisten balde. ‘Ik zou die twee het liefst neerknallen,’ siste hij.

‘Michelle lijkt het goed met hen te kunnen vinden,’ zei ik aarzelend. Als ik me niet vergiste, had zijn haat jegens Levi en Parker voornamelijk met haar te maken.

Matthew wendde zich weer tot mij en ik schrok van de blik in zijn ogen. ‘Ja!’ brulde hij. ‘En ik heb geen flauw idee waarom! Het is een stelletje losers!’ Ik zag dat een paar mensen om ons heen Matthew verbaasd gadesloegen. Het was Matthew

zelf ook niet ontgaan dat iedereen hem schaapachtig aanstaarde, dus dempte hij snel zijn stem, terwijl hij zich iets meer naar mij toe boog. ‘Wat ziet ze in die mafkees?’ siste hij ernstig. Hij keek mij fronsend aan. ‘Het is een klo...’

‘Michelle is niet gek,’ onderbrak ik hem op gedempte toon. Er waren nog steeds een paar mensen die ons bevreemd aanstaarden als gevolg van Matthews uitbarsting. ‘Als die Levi echt zo’n rare is, ziet zij dat vroeg of laat toch wel in. Ze zullen elkaar trouwens toch niet meer zien. Ze gaat morgen al weg.’

‘Ja,’ mompelde Matthew, terwijl hij fronsend naar zijn vriendin keek, die nog steeds geanimeerd met Levi stond te praten. ‘En dan zie ik haar ook niet meer,’ mompelde hij mistroostig. ‘Dit is onze laatste avond samen en ze staat alleen maar met die weirdo te praten.’ Ik zag duidelijk dat hij een brok in zijn keel wegslikte, terwijl hij peinzend naar Michelle en Levi staarde. Ik wisselde een veelbetekenende blik uit met Thomas.

Plotseling stond Matthew op. Nog voordat ik kon vragen wat hij ging doen – hoewel ik het antwoord op die vraag toch wel dacht te weten – liep hij vastberaden op Michelle af. Net toen ik een vragende blik op Thomas wilde werpen, stond ook hij op en snelde achter Matthew aan. Gealarmeerd vloog ook ik overeind. Had Thomas iets gezien in Matthews toekomst? Op een drafje ging ik achter Thomas aan. We kwamen alle drie ongeveer tegelijk bij Levi en Michelle aan. Matthew tikte Levi op zijn schouder en die draaide zich verbaasd om. Net op het moment dat Matthew zijn mond open wilde trekken, kwam Thomas tussenbeide. ‘Hallo,’ begon Thomas vriendelijk. Hij stak resoluut zijn hand uit naar Levi. ‘Thomas Chronister. En jij bent...?’

Levi, Michelle, Matthew en ik gaapten hem alle vier verbaasd aan. Uiteindelijk stak Levi aarzelend zijn hand uit en schudde die van Thomas. ‘Levi Truscotte.’ Zijn stem klonk

zelfverzekerd, maar zijn gezicht stond nog steeds even verbijsterd.

Toen gebeurde er iets waar ik niet op had gerekend.

Thomas had zijn gave doorgaans redelijk onder controle, maar zodra Levi's hand de zijne raakte, trok hij bliksemsnel zijn hand terug en greep die vast met zijn andere hand, alsof hij zich zojuist ergens aan had gebrand. De verbazing op de gezichten van de anderen werd groter, maar geen van hun uitdrukkingen was zo ontsteld als de mijne. Thomas keek me met grote ogen aan en keek vervolgens weer naar Levi. Langzaam liet hij zijn handen zakken en herstelde zich haast ongemerkt. 'Leuk je te ontmoeten, Levi,' zei hij formeel en aan zijn stem was niet te merken dat hij zich een paar tellen geleden nog zo merkwaardig had gedragen. Levi knikte fronsend en wierp Michelle een vragende blik toe. Zij reageerde niet op hem, want ze had het te druk met mij vragend aanstaren.

'We moesten maar eens gaan, Karen,' zei Thomas met een strak gezicht, terwijl hij zijn blik op Levi gericht hield. Hij draaide zich om en liep al richting de voordeur.

'Waar sloeg dat nou weer op?' vroeg Levi fronsend, terwijl hij Thomas laatdunkend nastaarde en zijn armen over elkaar sloeg.

'Wacht even,' mompelde Michelle, terwijl ze een vaag gebaar in zijn richting maakte. Ze keek mij fronsend aan en ik haalde mijn schouders op. Samen met Matthew liepen we achter Thomas aan. Thomas had net zijn jas dichtgeknoopt en opende de voordeur.

'Wacht!' riep Michelle. Thomas draaide zich om, zichtbaar met tegenzin. 'Wat is er?' vroeg Michelle met grote ogen. In haar stem klonken sporen door van angst en paniek. Zij wist sinds kort ook van Thomas' gave en ik wist dat ze zich zorgen maakte.

Thomas zei niets terug en wendde zijn blik af. Michelle, Matthew en ik staarden hem afwachtend aan. Toen zuchtte hij op zijn eigen vreemde, onmenselijke manier en keek ons alle drie om de beurt aan. Zijn blik bleef op mij rusten. 'Ik wil gewoon naar huis, oké?' zuchtte hij vermoeid.

'Oké,' mompelde ik vertwijfeld. Ik wist dat wanneer Thomas zich zo gedroeg, het beter was om eerst even niet verder te vragen. Op sommige momenten had hij het nog altijd verschrikkelijk moeilijk met zijn conditie.

Maar dat was iets wat Michelle niet wist. 'Zag je iets raars?' drong Michelle aan. Ze keek even om zich heen of we alleen waren en dempte toen haar stem. 'Zag je iets in Levi's toekomst?'

Thomas staarde haar een tijd lang strak aan en Michelle staarde vragend terug. 'Nee,' zei hij ten slotte bruusk. 'Ik voel me gewoon niet zo goed,' prevelde hij, terwijl hij zijn blik opnieuw afwendde. Hij stapte naar buiten. Als één man volgden wij hem.

'Dat kan niet!' riep Michelle uit. 'Jij voelt je nóóit niet goed, want je bent —' Ze stopte abrupt met praten, zodra blijkbaar tot haar doordrong wat ze eigenlijk wilde gaan zeggen.

'Dood?' vroeg Thomas kalm. Zijn gezicht stond ondoorgrondelijk. Ik durfde niets te zeggen. Ik was veel te bang dat Michelle hem kwaad had gemaakt.

Michelle staarde Thomas aan, duidelijk geschrokken van haar eigen opmerking. Ze zuchtte en sloeg haar ogen neer. 'Ja,' fluisterde ze.

'Ja, ik ben dood,' beaamde Thomas kalm. Té kalm. Dat was zijn manier van doen wanneer hij écht kwaad werd. 'Ik ben dood en ik kan niets voelen.' Hij verhief zijn stem. 'Maar dat betekent niet dat ik daar soms geen moeite mee heb.' Michelle knee haar ogen schuld bewust dicht. 'Dat betekent niet dat ik

nooit eens genoeg kan krijgen van al die mensen om me heen!’ Hij schreeuwde het nu uit. ‘Van alle situaties waar ik in beland en van alle belachelijke opmerkingen die ik aan moet horen!’ Hij draaide zich woest om en stampte richting de auto. Matthew en ik staarden hem verbaasd na en keken elkaar vervolgens met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Trek het je niet aan,’ fluisterde ik toen tegen Michelle. ‘Hij draait wel weer bij. Soms...’ Ik zocht naar de juiste woorden. ‘Soms wordt het hem gewoon even te veel. Dat gebeurt wel vaker. Maak je maar geen zorgen.’ En dat was waar. Hij had inderdaad dikwijls momenten waarop het hem allemaal even te veel werd. Wat ik er niet bij vertelde, was dat ik hem nog nooit eerder zó vreemd had zien doen.

Michelle leek zich niets aan te trekken van wat ik zei en hield haar ogen stijf dichtgeknepen. Een paar tellen later zag ik een traan over haar wangen rollen. ‘Hé,’ fluisterde Matthew sussend, terwijl hij naar haar toe liep en zijn arm om haar heen sloeg. ‘Rustig maar.’ Zonder iets te zeggen, drukte Michelle haar gezicht in zijn trui en begon onbeheersbaar te snikken. ‘Kom,’ zei Matthew zachtjes. ‘Dan gaan we even naar boven. Even rustig bijkomen. Goed?’ Michelle knikte zonder hem aan te kijken en Matthew begeleidde haar naar binnen. In de deuropening draaide hij zich nog even om. ‘Sorry,’ zei Matthew ernstig. Ik wist niet of dat bedoeld was voor deze situatie, of dat hij zijn excuses aanbood vanwege zijn vreemde, jaloerse gedrag van zonet, maar ik knikte.

‘Dag,’ mompelde ik. Matthew knikte, glimlachte nog even naar me en sloot toen de deur. Een minuut lang bleef ik naar de voordeur staan staren. Michelle moest weliswaar vaker proberen na te denken alvorens iets te zeggen, maar Thomas was deze keer echt te ver gegaan. Mijn beste vriendin was in tranen door hem. Michelle was niet altijd even tactvol, maar

Thomas had best iets minder bot mogen doen. Ik keek over mijn schouder en zag dat Thomas al achter het stuur zat. Met tegenzin sjokte ik naar de auto en nam plaats op de passagiersstoel. Ik wierp hem een vragende blik toe, maar hij reageerde er niet op. Op het moment dat ik het portier dichttrok, startte hij de auto en reed vol gas weg.

‘Wat is er toch met je?’ vroeg ik uiteindelijk geërgerd.

‘Dat heb ik zonet uitgelegd,’ antwoordde Thomas toonloos. ‘Ik ben moe.’ Hij hield zijn ogen strak op de weg gericht en keurde mij geen blik waardig.

‘Dat was niet de waarheid,’ zei ik gedecideerd. Ik wist dat hij tegen ons had gelogen.

‘Ben jij nu ook al helderziend?’ vroeg hij geïrriteerd.

‘Nee,’ zuchtte ik, terwijl ik rolde met mijn ogen. ‘Ik hoef niet helderziend te zijn om te weten dat jij liegt. Ik ken jou langer dan vandaag en ik wéét het gewoon wanneer je liegt. Ik zíé het aan je. Ik mérk het aan je!’

‘Ik wil er gewoon niet over praten!’ riep Thomas uit. Ik schrok van zijn plotselinge stemverheffing. ‘Dus ik zou het zeer op prijs stellen als we nu van onderwerp zouden kunnen veranderen.’

‘Nee,’ hield ik stug vol, terwijl ik demonstratief mijn armen over elkaar sloeg.

‘Nou, dan heb ik liever dat je gewoon helemaal je kop houdt,’ siste hij nijdig.

Fronsend keek ik mijn vriend aan. Ja, hij gedroeg zich wel vaker een beetje vreemd. Ik was al lang geleden gewend geraakt aan zijn merkwaardige gedrag. Maar nog nooit eerder had hij op zó’n toon tegen me gesproken. Hij had me nog nooit eerder gezegd dat ik m’n kop moest houden. Zuchtend wendde ik mijn blik af en begon naar buiten te staren door het zijraam.

Voor de zoveelste keer sinds Thomas in mijn leven was gekomen, vroeg ik me af of ik hem ooit volledig zou begrijpen.

HOOFDSTUK 3

‘Hé,’ fluisterde Thomas plotseling in mijn oor. Hij was achter me komen staan en kuste me op mijn wang, waarna hij zijn armen om me heen sloeg. Ik glimlachte flauwtjes, maar zei niets terug. ‘Waarom ga je niet even wat leuks doen?’ prevelde hij. Het was duidelijk dat hij het niet meer over gisteren wilde hebben. Dat hij hoopte dat het weer helemaal goed zou zijn tussen ons.

‘Michelle is onderweg naar Japan,’ zei ik zachtjes, terwijl ik uit het raam bleef staren. ‘Ik heb niet eens fatsoenlijk afscheid van haar kunnen nemen.’

‘Ze heeft haar excuses toch aangeboden?’ vroeg Thomas. Dat was waar. Michelle had me vanochtend vroeg nog opgebeld.

‘Ja,’ antwoordde ik zachtjes. ‘Maar dat was nergens voor nodig.’ Ik draaide me om, zodat ik Thomas in de ogen kon kijken. ‘Jij had je excuses aan moeten bieden.’

Een moment lang staarden we elkaar aan. Ik vroeg me af wat er in zijn hoofd omging. Zijn ogen waren ondoorgrondelijk. Uiteindelijk wendde hij zijn blik af. ‘Het spijt me, Karen,’ zuchtte hij. Toen hij me weer aankeek, stonden zijn ogen droef. ‘Je weet dat het me spijt. Ik...’ Hij zuchtte gefrustreerd en wendde opnieuw zijn blik af.

‘Ik weet het,’ mompelde ik. ‘Je hoeft mij helemaal niets uit te leggen. Maar ik ben niet degene aan wie je je excuses moet aanbieden.’

Hij keek me opnieuw aan. ‘Michelle,’ prevelde hij. Ik knikte. ‘Ik zal haar over een paar dagen bellen, als je je daardoor beter voelt.’ Hij keek me vragend aan en uiteindelijk stemde ik daarmee in.

‘Ik kan niet geloven dat ik Michelle vier jaar niet ga zien,’ mompelde ik, terwijl ik naar de grond begon te staren.

‘Vier jaar is zo voorbij,’ prevelde Thomas, in een poging mij te troosten. ‘Misschien kun je haar zelfs wel eerder zien.’ Vragend keek ik op. Thomas haalde zijn schouders op. ‘We kunnen volgend jaar misschien wel naar haar toe, als je dat zou willen.’ Even bleef ik hem verbaasd aankijken. Toen ik me realiseerde wat hij aanbood, schudde ik mijn hoofd.

‘Nee,’ zei ik snel. ‘Dat hoeft niet. Je hebt gelijk. Vier jaar is zo voorbij.’ Ik kon zijn aanbod gewoon niet aannemen.

Thomas glimlachte. ‘We zien wel, oké?’

‘En Matthew gaat ook weg,’ mompelde ik neerslachtig. Ik liep langs Thomas heen en ging op de bank zitten. Thomas draaide zich om, zodat hij me aan kon kijken.

‘Matthew gaat studeren,’ zei hij. Hij liep naar me toe en ging naast me zitten. ‘Dat had jij ook kunnen gaan doen. Het was je eigen beslissing om er een jaar tussenuit te gaan.’

Ik knikte en bleef voor me uit staren. Thomas sloeg zijn arm om me heen. Ik wist dat hij gelijk had. Het was mijn eigen beslissing geweest om even een jaar niets te doen. Maar daar ging het ook eigenlijk niet om. Michelle en Matthew waren mijn beste vrienden, al vanaf de basisschool. Nu was Michelle onderweg naar Japan en zou Matthew weer teruggaan naar de universiteit. Het leek wel alsof onze eens zo hechte vriendschap langzaam verleden tijd begon te worden. Van middelbare scholieren waren we in een klap veranderd in volwassenen, die moesten weten wat ze wilden doen met hun leven. Die hun eigen weg moesten zien te vinden.

Ik stond op en probeerde die enigszins beangstigende gedachten te onderdrukken. ‘Ik ga even naar Jake en Malcolm,’ mompelde ik. Ik keek Thomas aan, die mijn blik beantwoordde met een bemoedigende glimlach. Zonder daarop te reageren, verliet ik de woonkamer.

Jake en Malcolm woonden nog altijd naast ons, in het huis waar ik ook jarenlang had gewoond. Ik stak onze opritten over en voelde of de deur van mijn oude huis van slot was. Jake deed bijna nooit meer de deur op slot wanneer hij thuis was, dus ik kon gewoon door naar binnen lopen.

Toen ik in de woonkamer kwam, zag ik dat Jake naast de bank stond. Hij was druk aan het telefoneren. Toen hij mij zag, toverde hij een brede lach tevoorschijn en zwaaide naar me, terwijl hij enthousiast verder praatte met degene die hij aan de lijn had. Ik zwaaide terug naar Jake en onwillekeurig vroeg ik me af waar dat telefoongesprek over ging. Even bleef ik staan, maar toen Jake me de rug toekeerde en ik tot de conclusie kwam dat dat gesprek nog wel even zou kunnen gaan duren, besloot ik eerst even bij Malcolm te gaan kijken. Die zou vast en zeker op zijn kamer zitten.

Toen ik boven kwam, bleef ik even staan voor mijn slaapkamer. Of beter gezegd, mijn vroegere slaapkamer. Werktuiglijk liep ik erop af en opende de deur. Aarzelend stak ik mijn hoofd om de hoek, alsof ik hier eigenlijk niet meer mocht komen. Dat was natuurlijk onzin. Het was mijn kamer. Een groot deel van mijn spullen stond hier nog.

Er leek niets te zijn veranderd. Mijn bed was onopgemaakt en er lagen nog wat verdwaalde kledingstukken over mijn stoel. De boekenkast was nog net zo rommelig als altijd en de kledingkast stond op een kier, alsof ik vanochtend opnieuw de moeite niet had genomen die te sluiten. Ik slikte en stapte mijn kamer binnen. Met heimwee keek ik naar mijn oude spulletjes. Het leek wel alsof deze kamer nog steeds bewoond werd, door iemand die minstens zo slordig was als ik. Maar niet door mijzelf. Ik was hier al niet meer geweest sinds ik officieel bij Thomas inwoonde. Ik schudde mijn hoofd. Ik woonde samen.

Het was niet te geloven. In mijn hoofd was samenwonen iets wat oude mensen deden. Niet kinderen, zoals ik.

Nou ja, een kind was ik ook niet meer. Ik was tenslotte alweer twintig. Maar zo voelde ik me niet. Ik plofte neer op mijn oude bed. Dat voelde vertrouwd. Ik staaarde naar het plafond van mijn oude slaapkamer en zuchtte diep. Ik wilde nog helemaal niet volwassen worden. Het maakte me bang.

Even bleef ik zo liggen. Roerloos, op mijn rug, starend naar het plafond. Toen bedacht ik me waarom ik hier ook alweer heen was gekomen. Moeizaam stond ik op en ik verliet de kamer. En, alsof ik nooit meer terug zou komen, keek ik nog één keer spijtig mijn kamer rond, voordat ik de deur achter me dicht trok.

Ik liep door naar Malcolms kamer. Ik klopte twee keer op zijn deur en opende die toen, zonder op antwoord te wachten. Malcolm zat zoals gewoonlijk weer achter zijn computer en hij keek verbaasd op toen ik binnen kwam. Een moment lang keek hij in mijn ogen. En ik wist waarom. Ik was een van de weinige mensen die wist dat mijn broer iemands gedachten kon lezen wanneer hij diegene recht in de ogen keek. Na slechts een paar tellen wendde hij zijn blik af. 'Ik weet het,' mompelde hij. 'Alles verandert. Het is best eng.' Hij keek me weer aan en toverde een waterig lachje tevoorschijn. 'Maar we wennen er wel aan,' zei hij bemoedigend. Hij zweeg even en ik dacht dat hij opnieuw mijn gedachten las. 'En Michelle zie je heus wel weer terug. Maak je daar maar geen zorgen om.'

'Een visioen van je?' grapte ik. Malcolm las niet alleen gedachten, hij kon op willekeurige momenten ook flarden van de toekomst opvangen.

'Nee,' grinnikte hij om mijn slechte grap. Even lachte ik met hem mee, waarna ik hem recht in de ogen keek. Mijn volgende gedachte wilde ik niet aan hem uitleggen. Op zulke